

คน
สื่อ
วิญญาณ

今志異之莫逆於心

คน • สื่อ • วิทยาศาสตร์

สื่ออยู่ เขียน G.N Voyager แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2564

Original Chinese Edition published in 2019 by Reve Books, Taiwan

Published originally under the title of 《今志異之莫逆於心》

(Jin Zhi Yi Zhi Mo Ni Yu Xin)

Author © 蒔舞 (Shi Wu)

Thai edition rights under license granted by 蒔舞 (Shi Wu)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan

Illustrations by Ooi Choon Liang

Thai edition copyright © 2021 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2726-4

ภาพปก Ooi Choon Liang

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พิมพ์

กระดาษปกอ่อนลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'คน • สื่อ • วิญญาณ' ที่อยู่ในมือของนักอ่านทุกท่านขณะนี้ เป็นเรื่องชุดเดียวกับ 'หนึ่งอันคอมมิวนิสต์ ละแวกนี้ผีชุม' และ 'ศาลคนกระดาศ' แน่แน่นอนว่าต้องเป็นเรื่องราวความรักที่ลึกลับเข้ามามีส่วนร่วมด้วยเช่นเคย ซึ่งคราวนี้ถึงตาของไอโมซิน เพื่อนของสื่อหึงจากศาลคนกระดาศนั่นเอง

ไอโมซินคนนี้แม้ภายนอกจะเป็นเพียงเด็กหนุ่มวัยมัธยมทั่วไปแต่เบื้องหลังกลับมีสถานะที่ไม่ธรรมดา เพราะเขาเป็นถึงผู้นำเผ่าเถียนคนปัจจุบันที่สองป่าต้องแบกรับความรับผิดชอบของเผ่าเอาไว้ ชนเผ่าที่สามารถติดต่อกับภูตผี ช่วยเหลือวิญญาณที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือมีเรื่องบางอย่างที่ยังติดค้างกันอยู่

รวมแก้ปัญหาผีๆ ไปพร้อมกับเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งชีวิตประจำวันมีแต่เรื่องเหนือธรรมชาติคนนี้นั่นแหละ รับประกันได้เลยค่ะว่าชนลูกชู้ทุกบรรทัดแน่นอน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 1

คริษมายันปีที่ 15 - คุณย่ารองหลิว

เสียงไซเรนรถตำรวจและรถดับเพลิงดังก้องไปทั่วท้องถนน ไฟสีแดงบนหลังคารถสาดส่องไปมาภายใต้แสงอาทิตย์อัสดงซึ่งเป็นสีแดงฉานราวเปลวเพลิงบนขอบฟ้า ผู้ชนรวมตัวกันอยู่ด้านนอกเทปกันเขตของตำรวจ บ้างก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอัดวิดีโอ บ้างก็ล้อมวงพูดคุยถกเถียงกันบริเวณนั้นจึงเสียงดังเอะอะเหมือนตลาดสด

ด้านหน้าอพาร์ทเมนต์หกชั้นเก่าๆ แห่งหนึ่งถูกเก็บกวาดจนหมดจด ผู้ชนที่ยืนมุงดูอยู่ด้านนอกเทปกันเขตต่างพากันแหงนคอมองบริเวณระเบียงชั้นห้าของอพาร์ทเมนต์แห่งนี้

เด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนเงียบๆ อยู่ใกล้ๆ กลุ่มคนเหล่านั้นพลางจ้องมองไปยังระเบียงที่อยู่ไกลๆ บนราวระเบียงนั้นมีเด็กน้อยคนหนึ่งนั่งห้อยขา เขาแกว่งเท้าไปมา ดูเหมือนจะตกลงมาได้ทุกเมื่อ

ท้องฟ้าในวันก่อนพายุเข้าเป็นสีแดงฉานราวเปลวไฟ แสงอาทิตย์พาดผ่านตึกจนเกิดเป็นเงาเรียงรายเป็นชั้นๆ เด็กน้อยเอนตัวลงเล็กน้อย พานให้ผู้ชนส่งเสียงอุทานออกมา

"ฉันบอกแล้วว่าเด็กสกุลหลินนั้นป่วย แม่เขาควรพาไปหาหมอ พวกเขา
ยังเคื่องหว่าฉันยังไม่เข้าเรื่อง ตอนนี้นะเดี๋ยวนั้นจะโดดตึกอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะ
สงสารเด็กฉันจะไปยุ่งกับพวกเขาทำไม ตอนนี้นะฉันกลับบ้านไม่ได้ กับข้าวก็
ยังไม่ได้ทำ ลูกสาวฉันเลิกงานกลับมาจะกินอะไรละ"

หญิงวัยกลางคนอายุประมาณห้าสิบปีคนหนึ่งหัวถูกร้านสะดวกซื้อสองใบเอาไว้พลางบ่นด้วยความไม่พอใจ ด้านข้างมีผู้หญิงอายุอ่อนกว่ายืนอยู่อีกคน เธอยังสวมผ้ากันเปื้อนเอาไว้เหมือนวิ่งออกจากบ้านมาระหว่างกำลังทำกับข้าวเพื่อมาร่วมผสมโรงด้วย เธอกล่าวเสียงต่ำว่า

"ฉันได้ยินมาว่า...เด็กสกุลหลิวคนนั้นไม่ได้ป่วยหรอก แต่ถูกผีสิงต่างหาก"

"ฮ่า? ผีสิง?"

"เบาๆ หน่อยสิ"

หญิงที่สวมผ้ากันเปื้อนท้วงเพื่อนบ้านพลางโน้มตัวลงกระซิบเสียงเบา "ที่จ้างที่อยู่ตรงข้ามบ้านสกุลหลิวเอาไว้ฟัง เธอบอกว่ากลางดึกชอบมีคนเข้าออกบ้านสกุลหลิวอยู่บ่อยๆ ว่ากันว่าเป็นอาจารย์ที่มาดูแลเด็ก แต่สภาพของเด็กคนนั้นแย่มากทุกวัน แถมหลายเดือนมานี้เขาก็ไม่ได้ไปโรงเรียนแล้วด้วย มีครั้งหนึ่งเธอได้ยิน..."

หญิงสาวกวาดตามองรอบๆ แล้วพูดเสียงเบาลงอีกว่า "เธอได้ยินอาจารย์ที่เคยมาที่นี่พูดกับลูกศิษย์อยู่ใต้ตึกว่านี่เป็นเวรกรรมของบรรพบุรุษสกุลหลิวเลยถูกกำหนดให้ไร้ลูกหลานสืบสกุล"

"ไม่หรอกมัง? น่าสงสารขนาดนั้นเชียว?" หญิงวัยกลางคนมีท่าทีตกใจในที่สุดเธอก็ทนกับน้ำหนักรบมือไม่ไหว ต้องวางถุงหนักๆ ลงบนพื้นก่อนเอ่ยเสียงต่ำว่า "ฉันว่าเสียเวลาหลิวคงไม่ตายตั้งแต่อายุยังน้อยเหมือนพ่อเขาหรอก พวกเขาสามรุ่นเหลือลูกชายแค่คนเดียวแล้วนะ ถ้ากระโดดลงมา..."

เด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ พวกเธอขมวดคิ้วมุ่นมองไปทางเด็กที่อยู่บนระเบียง ก่อนจะก้มลงมองนาฬิกาบนข้อมือ

16:35

เด็กหนุ่มอายุราวสิบห้าสิบหกสวมชุดกีฬาสีดำสนิทพร้อมสะพายเป้สีเทาเข้มไว้บนหลัง ร่างกายเขาผอมบางจนดูอ่อนแอ มือซ้ายถือสมุดปกหนังสือเล่มหนึ่ง ส่วนมือขวาถือปากกาลูกกลิ้งสีดำ นิ้วก้อยของเขาเกี่ยวบัตรคำเอาไว้ขณะกำลังขีดเขียนลงบนสมุดและมองดูด้านหลังบัตรคำเหล่านั้นเป็นครั้งแรก

"รออีกเดียว" เด็กหนุ่มพูดเบาๆ คล้ายพึมพำกับตัวเอง จากนั้นเขาก็ท่องศัพท์อีกสองสามคำแล้วเปิดปากพูดขึ้นมาอีกครั้ง "ถ้ารอไม่ไหวก็ถือเป็นโชคชะตาแล้วกันนะ"

เด็กหนุ่มยืนท่องศัพท์เงียบๆ อยู่กับที่ ขณะเดียวกันดวงอาทิตย์ก็ค่อยต่ำลงอย่างเชื่องช้า แสงไฟบนถนนสว่างขึ้น แสงไฟสีแดงบนหลังคารถตำรวจที่สาดส่องไปมาก็โดดเด่นสะดุดตายิ่งกว่าเดิม กลุ่มคนที่มุงดูอยู่ก็ไม่ได้ลดน้อยลงไปเลยแม้แต่น้อย มีแต่เพิ่มจำนวนขึ้นเสียด้วยซ้ำ

"เฮ้ะ มีรถมาแล้ว"

"ปากซอยไม่ได้ถูกปิดไว้หรอก"

"ต้องเป็นตำรวจอยู่แล้ว"

เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองไปยังรถโตโยต้าสีขาวเก่าๆ ที่เข้ามาจอดอยู่ด้านข้างรถพยาบาล จากนั้นก็มีผู้ชายอายุราวๆ สี่สิบปีเดินลงมาจากรถ เขารูปร่างไม่สูงมาก สวมเสื้อเชิ้ตลาลองสีเทาเข้มและกางเกงขายาวสีดำ เดินพลางหันไปทักทายนายตำรวจที่อยู่ด้านข้างด้วยใบหน้าอ่อนโยน

ชายคนนั้นเดินผ่านเข้าไปด้านหลังเทปกันเขตที่เจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบกันไว้แล้วยืนเงยหน้ามองเด็กน้อยที่อยู่บนระเบียงนั่งๆ ยืนนานหลายนาที กระทั่งมีตำรวจนอกเครื่องแบบคนหนึ่งวิ่งออกมาจากอพาร์ทเมนต์ด้วยสีหน้าร้อนรน

"เหล่าเจียง ในที่สุดคุณก็มาสักที"

"ไม่ต้องรีบ ผมขอบคุณ" ชายที่ถูกเรียกว่าเหล่าเจียงพูดซ้ำๆ ขณะดวงตายังคงจ้องมองที่เด็กคนนั้น

"คุณไม่รีบแต่ครอบครัวเขารีบนี่นา คุณขึ้นไปดูข้างบนไม่ได้หรอก" ตำรวจนอกเครื่องแบบพูดพลางปาดเหงื่อ

"ผมกลัวว่าพอผมขึ้นไป เด็กคนนั้นจะกระโดดลงมาทันทีนะสิ" เหล่าเจียงยังคงพูดออกมาอย่างเชื่องช้า สีหน้าฉายแววจนปัญญาอยู่เล็กน้อย "เรื่องนี้จัดการยาก ชะตาถูกลิขิตเอาไว้แล้ว"

"พูดแบบนี้ได้ยังไงครับ?! ถึงจะยากก็ต้องจัดการให้ได้! เดี่ยวคนอื่นก็

ไต้ยีนหอรอก" ตำรวจนอกเครื่องแบบนายนั้นรีบสะกิดเขา เพราะกลัวว่าพวกนักข่าวหรือกลุ่มคนทั้งหลายจะได้ยินเข้า

ในตอนนี้เองเด็กหนุ่มก็ยึดบัตรคำที่เกี่ยวข้องบนนิ้วเข้าไปในกระเป๋าแล้วเดินตรงไปยังบริเวณที่มีเทปกั้น ตำรวจนายหนึ่งขมวดคิ้ว พยายามหยุดเขาเอาไว้ "เจ้าหนุ่ม ห้ามเข้ามาใกล้ตรงนี้นะ รีบกลับบ้านไปดีกว่า"

เด็กหนุ่มชี้นิ้วไปที่เหล่าเจียง "ลุงตำรวจ ผมมาหาคุณลุงคนนั้น"

นายตำรวจหันกลับไปมองสักพักจึงเอ่ยปากถามเขา "นายรู้จักเจ้าหน้าที่เจียงด้วยหรือ"

"ไม่รู้จักหรอกครับ แต่คุณช่วยไปบอกเขาหน่อยสิว่าผมมาช่วยเขา" ดวงตาของเด็กหนุ่มเป็นประกายใสกระจ่าง ดูแล้วน่าจะเป็นเด็กดี ทำทางก็ไม่เหมือนกำลังล้อเล่น นายตำรวจคนนั้นลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็คิดถึงความสามารถพิเศษของเจ้าหน้าที่เจียงขึ้นมาได้ จึงเอ่ยปากพูดคล้ายจะตกเตือนเขาเล็กน้อย

"นายรออยู่นี้นะ เดี่ยวฉันจะไปถามเขาก่อน แต่ถ้านายเล่นตลกสักก็ฉันจะไปหาผู้ปกครองของนายแน่ๆ" แล้วนายตำรวจคนนั้นก็เรียกให้เพื่อนร่วมงานที่อยู่ข้างๆ มาคอยดูเด็กหนุ่มเอาไว้ จากนั้นเขาก็เดินไปทางเจ้าหน้าที่เจียงแล้วพูดสองสามประโยค

เจียงจึงฟางหันมองเด็กหนุ่มคนนั้นทันที เขายืนตัวตรงอยู่ได้หลอดไฟบนถนน หน้าม้าที่ยาวลงมาเล็กน้อยไม่อาจปกปิดดวงตาสีดำเป็นประกายเจิดจ้าคุณันได้ เมื่อสบตากันใบหน้านางดงมาก็ส่งยิ้มอ่อนโยนตามมารยาทให้หนึ่งๆ

นี่เป็นครั้งแรกที่เจียงเจิงฟางได้เจอกับเด็กหนุ่มคนนี้ แต่เพียงแวบเดียว เขาก็มองเห็นความพิเศษของอีกฝ่ายแล้ว

เขาไม่เคยเห็นคนที่มีไอฝีมือแรงขนาดนี้แต่กลับไม่มีไอยินบนร่างแม้แต่หย่อมๆ มาก่อนเลย

ไอยินกับไอฝีมือไม่เหมือนกัน ไอยินส่งผลต่อชีวิตคนได้ แต่ไอฝีมือไม่สามารถทำได้ ความจริงแล้วคนที่สามารถแยกแยะสองสิ่งนี้ได้อย่างชัดเจนมีเพียงไม่กี่คน เจียงเจิงฟางเป็นหนึ่งในนั้นพอดี มีเพียงวิญญาณที่บำเพ็ญเพียรเท่านั้นจึงจะสามารถสร้างไอยินและปลดปล่อยไอฝีมือออกมาเพื่อปกป้องเจ้านายได้

การที่ไอผีบนร่างของเด็กหนุ่มรุนแรงถึงขนาดนั้น แสดงว่าวิญญาณที่ปกป้องเขาอยู่ไม่ได้มีแค่ดวงเดียวแน่นอน ทว่าเจียงเจิงฟางกลับมองไม่เห็นเงาอื่นใด แม้แต่ร่างเดียว นี่จึงเป็นเรื่องที่น่าแปลกใจไม่น้อยเลย

"ให้เขาเข้ามา" เจียงเจิงฟางไม่ลังเลเลยสักนิด คนแบบนี้หายากมาก และยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนที่มีอายุน้อยขนาดนี้ด้วย ในเมื่อเอ่ยปากบอกว่าจะช่วยเขาได้ แสดงว่าอีกฝ่ายคงไม่ได้ล้อเล่นแน่นอน

เด็กหนุ่มเดินตามเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาแล้วทักทายเจียงเจิงฟางอย่างมีมารยาท "สวัสดีครับคุณลุง สกุลหิวไหว่วานให้ผมมาช่วยครับ"

ตำรวจนอกเครื่องแบบที่ยืนอยู่ด้านข้างปาดเหงื่อพลางมองเด็กหนุ่มด้วยแววตาสงสัย "สกุลหิว? สกุลหิวไหนไปเชิญนายมาล่ะ นายจะช่วยให้แน่หรือ"

เด็กหนุ่มเปิดสมุดบันทึกที่อยู่ในมือพลิกไปสองสามหน้า "ผมขอดูก่อนนะครับ คือ...คุณหิวไหว่วังวานให้ผมมา"

เด็กหนุ่มหันไปตอบตำรวจนอกเครื่องแบบนายนั้นแล้วหันไปมองเจียงเจิงฟางอีกครั้ง "ผมขึ้นไปข้างบนได้มั้ยครับ"

"นายแน่ใจหรือว่าช่วยได้" เจียงเจิงฟางยกยิ้มอย่างเป็นมิตร

เด็กหนุ่มส่ายหน้า "ไม่แน่ใจครับ แต่ในเมื่อมีคนไหว่วานมาแล้วผมก็คงต้องลอง หลักๆ แล้วก็ต้องดูก่อนว่าคนคนนั้นเต็มใจจะเจรจาหรือเปล่า"

"นายเจรจาได้ด้วยหรือ" เจียงเจิงฟางมองไปที่ดวงตาอันเป็นประกายของอีกฝ่าย

"ผมจะลองดูครับ" เด็กหนุ่มไม่ได้ยืนยันชัดเจน

"งั้นก็ไปเถอะ เดี่ยวลุงจะพาขึ้นไปเอง" เจียงเจิงฟางยกยิ้มแล้วพาเด็กหนุ่มเดินขึ้นไปบนตึก ตำรวจนอกเครื่องแบบนายนั้นตตะลึงไปทันใดก่อนจะรีบตามไปด้านหลัง

"เหล่าเจียง นี่ไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม"

"คิดว่ายังจะมีอะไรแย่ไปกว่านี้อีกหรือไง อย่างมากเด็กคนนั้นก็กระโดดลงไปเท่านั้นเอง" เจียงเจิงฟางตอบกลับไปยิ้มๆ แล้วหันไปมองเด็กหนุ่มอีกครั้ง

"นี่เจ้าหนู บอกลุงหน่อยได้มั้ยว่านายชื่ออะไร"

เด็กหนุ่มเหลือบมองเจียงเจิงฟางแวบหนึ่ง "ไว้ผมจัดการเรื่องนี้เสร็จแล้ว ค่อยว่ากันอีกทีนะครับ"

"แบบนั้นก็ได้" เจียงเจิงฟางเองก็ไม่ได้บังคับเขา เขาพาเด็กหนุ่มขึ้นไปถึงชั้นห้าซึ่งเวลานี้เต็มไปด้วยตำรวจ บุคลากรทางการแพทย์ และนักผจญเพลิง ด้านล่างเองก็มีเบาะลมนิรภัยปูเตรียมเอาไว้เพราะกลัวว่าเด็กคนนั้นจะพลัดตกลงไป

เด็กหนุ่มเดินตามเจียงเจิงฟางไปถึงประตูห้องของครอบครัวนั้น ประตูบานใหญ่ถูกเปิดออกกว้าง เขามองเข้าไปก็เห็นว่าด้านในมีคุณยายคนหนึ่ง ผู้หญิงสี่คน และเด็กผู้หญิงอีกสองคน

เจียงเจิงฟางถามออกไปเสียงเบา "เจ้าหนู นายคิดว่าลุงควรเข้าไปมั๊ย"

เงินชื่อจวินตำรวนนอกเครื่องแบบนายเดิมไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไมเจียงเจิงฟางถึงเชื่อใจเด็กหนุ่มแปลกหน้าคนนี้นัก แต่จากความสามารภพิเศษของเจียงเจิงฟางในเรื่องนี้ เขาก็ไม่อยากถามให้มากความ เลยเดินเข้าประตูไปก่อนเป็นคนแรก แล้วเริ่มพูดคุยกับหญิงชราซึ่งอาวุโสที่สุดในบ้าน

"คุณยายครับ ครอบครัวของคุณยายมีคนชื่อหลิวไห่ยวี่ซึ่งมั๊ยครับ"

เมื่อได้ยินคำพูดของเงินชื่อจวิน คุณยายที่กำลังเช็ดน้ำตาพลันตกตะลึงขึ้นมาทันที เธอตอบกลับมอย่างลั้งเล "...ป้าพูดของสามีนั่นชื่อหลิวไห่ยวี่ซึ่งเป็นจวีเหริน* ในสมัยจักรพรรดิวงชวี่**"

เงินชื่อจวินอึ้งไปทันที เขาหันกลับไปมองเด็กหนุ่มคนนั้นด้วยความสงสัย แต่เจียงเจิงฟางกลับมีสีหน้าปกติ เขาเลยไม่กล้าถามอะไรให้มากความ

เด็กหนุ่มยืนอยู่ที่ประตูสักพัก มองไปยังแผ่นหลังของเด็กน้อยจากประตูห้อง เขาไม่ได้ตอบคำถามของเจียงเจิงฟางและก้าวเท้าเดินเข้าไปเพียงหนึ่งก้าวเท่านั้น ทันใดนั้นเด็กน้อยที่อยู่ตรงระเบียงก็เหมือนจะรับรู้ได้ว่ามีคนพิเศษเดินเข้ามาแล้ว เขาหันกลับมามองที่หน้าประตูทันทีที่สีหน้าของเขาจะฉายแววดูร้ายจนไม่เหมือนเด็ก

ทุกคนต่างพากันตกใจกับสีหน้าของเด็กคนนั้น ภายในห้องเงียบกริบ

* จวีเหริน เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สอบรับราชการผ่านในระดับมณฑล

** วงชวี่ คือจักรพรรดิองค์สุดท้ายในราชวงศ์ซิง

เด็กหนุ่มหยาบสมุดบันทึกที่อยู่ในมือขึ้นมาอย่างไม่รีบร้อนแล้วเขียนตัวอักษรไม่กี่ตัวลงไปก่อนจะฉีกกระดาษหน้านั้นออกมา ลายเส้นเหล่านั้นดูเหมือนตัวอักษรซ้ำยังดูคล้ายส่วนประกอบของยันต์ด้วย เพียงเขาคลายนิ้วออกกระดาษแผ่นนั้นก็กลายเป็นเถ้าถ่านและมีแสงสว่างสีทองเปล่งประกายออกมาจากกองเถ้า

"คุณรู้จักประสงคิในการมาของผมดี ผมเป็นตัวแทนหลิวไห่ยวซึ่งมาเจรจากับคุณ หวังว่าคุณจะเห็นแก่หน้าผมบ้าง" เด็กหนุ่มพูดกับเด็กน้อยอายุประมาณหกเจ็ดขวบคนนั้นด้วยน้ำเสียงอบอุ่นอ่อนโยนไว้แววคุกคาม

"เจรจันหรือ สกุลหลิวทั้งหลอกซ้ำ ดูถูกซ้ำ ก่อนที่ศพข้าจะจมลงก้นบ่อน้ำ ทำไมไม่มาเจรจากับข้าล่ะ?!" สีหน้าของเด็กน้อยฉายแววดุร้าย น้ำเสียงที่ออกมาจากปากของเขาทั้งแหบแห้งและแหลมสูงเหมือนเสียงของผู้หญิง "เขาทิ้งให้ข้าเป็นศพอยู่ในที่รกร้างว่างเปล่าตั้งหลายสิบปี ตอนที่ข้าขอร้องให้เอาศพของข้าไปฝัง ทำไมเขาถึงไม่ยอมมาเจรจา ตอนที่เขามาสายเลือดสกูลวงศ์ที่เหลือ คิดว่าข้าซึ่งเป็นทายาทเพียงผู้เดียวไม่เคยขอเจรจากับเขาหรือ! ตอนนี้ข้าจึงอยากให้สกูลหลิวของเขาสิ้นไร้ทายาทลูกหลานไม่ตายดีเช่นกัน!"

เมื่อเด็กหนุ่มฟังเสียงตะโกนของเด็กน้อยจบก็ขมวดคิ้วมุ่น เขาเอียงศีรษะเล็กน้อยคล้ายกำลังฟังอะไรบางอย่างก่อนจะส่ายหน้าไปมา จากนั้นหลบตาลงพูดเสียงเบา "คุณหลิว ผมคิดว่าคุณน่าจะยังคิดไม่ถึงถ้วน ผมมาเพื่อเจรจา ถ้าคุณอยากจะปกป้องผู้ขายคนสุดท้ายของสกูลหลิว คุณก็ต้องเสนอเงื่อนไขมาให้ผมเจรจากับเธอ ที่ผมมาในครั้งนี้ก็เพื่อตอบแทนบุญคุณปู่ทวดของคุณ คุณคิดให้ดีๆ ก่อนเถอะเพราะคุณมีโอกาสแค่ครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น"

พอเด็กหนุ่มพูดจบเขาก็เริ่มเขียนตัวอักษรลงบนสมุดบันทึกอีกครั้ง จากนั้นก็ยื่นหน้ามองเด็กน้อยที่อยู่บนกระเบื้องแล้วปรับน้ำเสียงให้อบอุ่นอ่อนโยน "เด็กคนนี้อายุยังน้อย พลังของเขาคงหล่อเลี้ยงคุณได้ไม่นาน คุณลงมาก่อนเถอะครับ พวกเราค่อยๆ คุยกันดีกว่า ถ้าตกลงกันไม่ได้ก็ไม่เป็นไร พอผมไปก็คงไม่กลับมาอีกแล้วล่ะ หลังจากนั้นคุณก็สามารถกลับมาที่นี่ได้ทุกเมื่อ เพราะฉันเห็นแก่หน้าผมเถอะนะ แล้ววันหน้าผมจะจำเอาไว้"

ภายในห้องเสียบกริบไว้ซึ่งสรรพเสียงใด เมื่อผู้หญิงทั้งหมดของสกุลหลิว มองสีหน้าท่าทางของเด็กคนนั้นและได้ยินสิ่งที่เด็กหนุ่มพูดคล้ายพิมพ์กับตัวเอง พวกเธอก็ตกใจจนแทบยืนไม่อยู่ ตำรวจที่อยู่นอกห้องเองก็สัมผัสได้ถึง ความผิดปกติ แต่ก็ไม่ได้เข้ามาในห้องเพราะเจียงเจิงฟางเอาแต่ยืนอยู่หน้าประตู ไม่หกลึกไปไหน ส่วนเด็กหนุ่มคนนั้นยืนอยู่กับที่อย่างใจเย็นด้วยท่าทางสงบนิ่ง ไม่สมกับอายุ ทั้งยังพูดออกไปอย่างสุภาพ

ความอาฆาตมาดร้ายบนใบหน้าของเด็กคนนั้นลดลงเล็กน้อย เขาลังเล อยู่สักพักก่อนจะเปิดปากพูดออกมา "วันหน้า? ข้ายังมีวันหน้าอะไรอีก"

"นี่เป็นจุดประสงค์ที่ผมมาเฝ้าครับ ผมมาที่นี่ก็เพื่อรับประกันว่าคุณจะมี วันหน้า" เด็กหนุ่มแหย่ยิ้มให้เด็กน้อย จากนั้นเขาก็ก้าวเข้าไปด้านหน้าอีกสองก้าว โดยไม่เกรงกลัว "ถ้าคุณไม่ต้องการ หรือสกุลหลิวของเขาทำไม่ได้ สกุลวังของคุณ ก็ยังมีทายาท แล้วผมจะจดบัญชีครั้งนี้เอาไว้ให้พวกเขา"

เด็กน้อยตะลึงงัน ทันใดนั้นเขาก็ร้องลั่นขึ้นมา "เป็นไปไม่ได้! ทายาท คนสุดท้ายของสกุลวังถูกลีวโหยวชิงฆ่าตายไปแล้วนี่นา!"

"คุณก็รู้อยู่แล้วว่าผมไม่มีทางโกหกแน่ ทายาทที่คุณคิดว่าถูกลีวโหยวชิง ฆ่าตายก็คือลูกชายเพียงคนเดียวของน้องชายคุณสินะ แต่จริงๆ แล้วสาวใช้ คนสนิทของน้องชายคุณได้คลอดลูกให้เขาคนหนึ่ง ตอนที่สกุลวังพ่ายแพ้และ พาพวกคนรับใช้ทั้งหมดไป สาวใช้คนนั้นก็รู้ว่าตัวเองกำลังตั้งท้องอยู่หลังจาก เธอรู้ว่าน้องชายของคุณตายแล้ว ด้วยความที่เธอจงรักภักดีกับสกุลวังและ เห็นว่าสกุลวังไม่มีลูกหลานสืบสกุลอีกแล้ว เธอเลยให้ลูกที่คลอดออกมาใช้แซ่วัง ของเขา แถมยังตั้งป่ายวิญญาณและจตุรปูซุซาให้บรรพบุรุษสกุลวังกับน้องชาย ของคุณด้วย เพราะฉะนั้นสกุลวังของคุณถึงได้มีทายาทสืบสกุลต่อไป" เด็กหนุ่ม พูดออกมาด้วยน้ำเสียงอบอุ่น เขาก้าวเข้าไปอีกสองสามก้าวจนไปหยุดยืนอยู่ ด้านหน้าซึ่งห่างจากเด็กคนนั้นเพียงสองก้าวเท่านั้น

ภายในห้องเงียบสนิทจนได้ยินเสียงลมหายใจของทุกคน เด็กหนุ่ม เหน็บปากกานบนปกหนังของสมุดบันทึกแล้วยื่นมือไปหาเด็กน้อยด้วยใบหน้า เบื่อหน่าย "คุณลงมาก่อนเถอะ พักผ่อนสักพักแล้วพวกเราค่อยคุยกัน ถึงผมจะ

ได้รับการไหว้วานจากหลิวหย่งชิง แต่เครดิตรายหนึ่งพันสามร้อยปีของเผ่าผม ก็ไม่ใช่ของปลอม ผมรับประกันในฐานะคนกลางเลยว่า คุณไม่มีทางเสียเปรียบ เด็ดขาด ตกลงมัย"

สีหน้าของเด็กน้อยผ่องคลายลง ดวงตาของเขาคว้ามองเข้าไปในห้อง ก่อนจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงผ่องคลาย "เจ้า...ยังดูอายุน้อยอยู่เลย หากข้า ลงไปแล้วพวกมันจะยอมให้เจ้าเจรจาต่ออย่างนั้นหรือ"

เด็กหนุ่มหันกลับไปมองทางประตู เจียงเจิงฟางที่ยืนอยู่ด้านนอกประตู มาโดยตลอดก้าวเข้ามาพร้อมรอยยิ้ม "ผมรับประกันเอง ผมรับประกันเลยว่า จะปล่อยให้คุณเจรจาจนใจเจ็บ เพราะฉันปล่อยให้เด็กลงมาก่อนเถอะ ขอแค่ไม่ทำร้ายเด็กที่วันนี้ ไม่ว่าอะไรก็คุ้มกันได้ทั้งนั้น"

เด็กหนุ่มเหลือบมองเจียงเจิงฟางแวบหนึ่งด้วยสีหน้าลึกลับ จากนั้นเขาก็หันไปทางเด็กน้อยอีกครั้ง "คุณลุงตำรวจรับประกันแล้ว คุณให้เด็กลงมาเถอะครับ แล้วเรามาคุยกันดี?"

เมื่อเด็กน้อยได้ยินเจียงเจิงฟางเน้นเสียงคำว่า 'วันนี้' และ 'ที่นี่' ก็ดูจะ คล้อยตามคำพูดของเด็กหนุ่มอยู่บ้าง ขอเพียงเธอไม่ทำร้ายเด็กสกุลหลิวที่วันนี้ ถ้าตกลงกันไม่ได้เหมือนที่เด็กหนุ่มคนนั้นบอก รอให้เขากลับไปแล้ว วันหลัง เธอก็สามารถกลับมาได้ทุกเมื่อ

"...เช่นนั้นวันนี้ ข้าจะ...เห็นแก่หน้าเจ้า" เด็กน้อยพูดออกมาด้วยน้ำเสียง คลุมเครือแล้วยื่นมือไปหาเด็กหนุ่ม

เด็กหนุ่มจับมือเล็กๆ ข้างนั้นเอาไว้แล้วขยับเข้าไปอุ้มเด็กน้อยลงมาจาก ระเบียง ญาติของเด็กชายและพวกตำรวจคล้ายจะคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ แต่ก็ไม่กล้าพูดออกไป เจียงเจิงฟางโบกมือไม่ให้พวกตำรวจขยับ แล้วพูดออกมา ด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน "ไม่ต้องกังวลนะ ใจเย็นๆ ไปนั่งพักบนโซฟาก่อนเถอะ"

เด็กน้อยนั่งบนราวระเบียงอยู่หลายชั่วโมงจึงดูอ่อนล้าเล็กน้อย เด็กหนุ่ม ออกแรงอุ้มเขาไปนั่งบนโซฟาแล้วหันไปหาหญิงสาวที่ดูเหมือนจะเป็นแม่ของ เด็กชายมากที่สุด

"ขอนำให้เขากินสักแก้วได้มั๊ยครับ"

"ได้ๆ ฉันจะไปรินน้ำเอง" พอแม่ของเด็กน้อยที่นั่งอยู่บนพื้นได้ยินคำพูดของเด็กหนุ่มก็รีบลุกขึ้นทันที แต่แขนขาของเธอกลับอ่อนแรงจนเด็กหญิงอายุประมาณเจ็ดแปดปีที่อยู่ข้างๆ ต้องประคองไม่ให้เธอล้มลงไป จากนั้นเด็กสาวอายุประมาณสิบสามสิบสี่ปีอีกคนหนึ่งก็ตอบสนองอย่างมีไหวพริบโดยการเข้าไปรินน้ำมายื่นส่งให้คนที่ดูอายุมากกว่าเธอลittleน้อยอย่างระมัดระวัง

เด็กหนุ่มหันไปยิ้มให้เธอแล้วรับน้ำมาบ้วนให้เด็กน้อย เขาดื่มมันเข้าไปช้าๆ ไม่ที่อีกจนชุ่มคอแล้วจึงพูดออกมา "หิวแล้ว"

เด็กสาวรีบวิ่งเข้าไปหยิบชามลาเปาที่อยู่ในหม้อไฟฟ้าออกมาใส่จานก่อนจะยื่นให้เด็กหนุ่มทั้งหมด "นี่ คุณคะ คุณกินสักหน่อยมั้ย"

"ขอบใจ" เด็กหนุ่มกล่าวขอบคุณแล้วนำจานไปวางบนตักของเด็กน้อย เด็กชายหยิบชามลาเปาพวกนั้นขึ้นมากินหนึ่งลูก จากนั้นเขาก็หยิบชามลาเปาไปกินอีกลูก แล้วใช้มือซ้ายชี้ตาพลางเงยหน้ามองเด็กหนุ่ม "ว่ามาสิ เจ้าจะเจอจอย่างไร"

"พวกเราเปลี่ยนคนกันก่อนดีมั้ย" เด็กหนุ่มกล่าวยิ้มๆ "เด็กคนนี้ร่างกายอ่อนแอ ถ้าทำแบบนี้ต่อไปทุกคนคงไม่มีกะจิตกะใจจะเจอจกันดีๆ หรอก ที่นี่ยังมีสายเลือดสกุลหลิวอยู่อีกตั้งห้าคน คุณเปลี่ยนเป็นคนอื่นไม่ได้กว่าเธอครับ"

"สตรีสมควรเป็นเหยื่ออย่างนั้นรี" เด็กน้อยซ่อนสายตาดูขึ้นมองเขาอย่างดูร้าย

เด็กหนุ่มยังคงพูดออกมาโดยที่หน้าไม่เปลี่ยนสี "เด็กคนนี้ก็สมควรเป็นเหยื่อเหมือนกัน ตอนนี้ถ้าเขาโตได้สักสิบขวบ ผมก็คงไม่เอ่ยปากขอให้คุณเปลี่ยนคนหรอก"

"ฉันเอง! ฉันแทนเขาเอง!" แม่ของเด็กน้อยตะเกียกตะกายลุกขึ้นแล้วเดินเข้าไปใกล้เด็กน้อยอีกสองสามก้าว "ฉันเป็นแม่ของเขา ให้เป็นฉันแทนเขาเถอะ!"

เด็กน้อยมองสบดวงตาแดงก่ำเพราะการร้องไห้ของหญิงสาวคนนั้น ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "เจ้าไม่ใช่คนแซ่หลิว"

"แต่ฉันเป็นแม่ของเขา!" คนเป็นแม่วิ่งให้โฮออกมา "ได้โปรดปล่อยเขา

ไปเถอะ"

หญิงวัยกลางคนอีกสามคนที่อยู่ด้านข้างต่างมองสบตากันด้วยความสับสน จากนั้นผู้หญิงที่มีอายุน้อยที่สุดในสามคนนั้นก็เดินออกมาด้านหน้าหนึ่งก้าว พร้อมพูดเสียงเบา "ฉันแซ่หลิว เป็นป้าของเด็กคนนั้น ได้โปรด...ปล่อยเขาไปเถอะ"

"น้องเล็ก..." หญิงวัยกลางคนที่มีอายุมากที่สุดร้องเธอเอาไว้ เธอยังรู้สึกกลัว อยู่เล็กน้อยแต่กลับเปิดปากพูดออกมาว่า "ฉัน เป็นฉันเถอะ น้องเล็กของฉันยัง ไม่ได้แต่งงาน...แต่ลูกๆ ฉันโตหมดแล้ว..."

"พี่ถอยไปเถอะ ฉันยังไม่ได้แต่งงาน ไม่มีภาระ!" คุณป้าที่อายุน้อยที่สุด ดันพี่สาวของตัวเองออกไปแล้วหันไปพูดกับเด็กหนุ่ม "คุณคะ...เป็นฉันได้มั๊ยคะ ฉันเองก็แซ่หลิว ไม่ว่าจะทำอะไรก็ให้ฉันทำเถอะ"

"พวกเธออย่าทะเลาะกันเลย พวกเราสามคนพี่น้องล้วนเป็นคนแซ่หลิว ทั้งหมด ไม่ว่าใครก็ได้ทั้งนั้น ขอแค่หยุดทำร้ายหลานชายของฉันสักที!" คุณป้า คนที่สองในแถวดูเป็นคนมูทะลุ ถึงเธอจะกลัวแต่ก็พยายามอย่างหนักที่จะ พูดออกมาจนจบ

เด็กหนุ่มมองอายุของคุณป้าทั้งสามคนแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าเล็กน้อยเพื่อ เป็นการขอโทษ จากนั้นเขาก็เบนสายตาไปทางเด็กสาวที่เป็นคนรินน้ำแล้ว พูดออกมาเบาๆ "เธอเป็นพี่สาวของเขาใช่มั๊ย"

เด็กสาวตกตะลึงไป แต่ก่อนที่จะแม่ของเธอก็ทันได้ร้องห้ามเสียงแหลม เธอก็พุ่งออกไปด้านหน้าแล้วคว้าชายเสื้อของเด็กหนุ่มเอาไว้ "ฉันเป็นพี่สาว ของเขาเอง! ฉันก็ได้ค่ะ! ให้ฉันแทนที่น้องชายเถอะ!"

เด็กหนุ่มตบเบาๆ ที่มือเธอเป็นการปลอบโยน แต่ก็ไม่ได้บอกว่าจะให้เธอ แทนที่น้องชาย เขาเพียงแค่นั่งกลับไปมองเด็กน้อยเท่านั้น "ว่ายังไงครับ คนสกุลหลิวไม่ได้เลวไปซะทุกคนหรอกครับ พวกผู้หญิงกับเด็กต่างก็เป็น ผู้บริสุทธิ์ คุณน่าจะเป็นคนที่รู้ดีที่สุดไม่ใช่เหรอ"

"เจ้าวางแผนเอาไว้แล้วนี่ แล้วถ้าข้าจะใช้ร่างของเด็กผู้หญิงคนนี้จริงๆ ละ" เด็กน้อยถลึงตามองเขา

"ถ้าอย่างนั้นก็แล้วแต่คุณครับ เธอมีร่างกายแข็งแรงและอายุน้อยกว่าพวกคุณป้า พักผ่อนสักพักก็สามารถฟื้นตัวกลับมาเป็นปกติได้แล้ว" เด็กหนุ่มตอบกลับไปยิ้มๆ

เด็กน้อยก้มหน้าลงโดยไม่ได้อะไร แต่ก็ไม่ได้บอกว่าจะเปลี่ยนคนหรือไม่ บรรดาญาติทั้งหลายต่างก็มองไปทางเด็กหนุ่มด้วยความร้อใจ ขณะนั้นเองคุณยายก็พูดออกมาเสียงลั่นๆ ว่า "คุณผู้หญิงคะ ฉันไม่รู้ว่บรรพบุรุษสกุลหลิวทำเรื่องไม่ดีอะไรกับคุณเอาไว้บ้าง หากคุณต้องการอะไร ถ้าฉันมีฉันก็จะให้ทั้งหมด ขอแค่คุณปล่อยหลานชายหลานสาวของฉันไปก็พอ ฉันแต่งเข้าสกุลหลิวก็นับเป็นคนสกุลหลิว ถ้าคุณคิดว่าชีวิตของคุณยายแ่อย่างฉันคุ้มค่าที่จะชดใช้ให้คุณได้ ถึงคุณจะไม่ไปก็ไม่ใช่ไรหรอกคะ"

เด็กหนุ่มมองเด็กน้อยที่ก้มหน้าลงต่ำโดยไม่พูดอะไร แล้วจู่ๆ เขาก็หันไปทางเจียงเจิงฟาง "คุณลุง คุณมีใครกระดาศหัยครับ"

เจียงเจิงฟางอึ้งไปก่อนจะกระตุกยิ้มมุมปากแล้วบอกเขาว่ามีอยู่หนึ่งตัว "นายรู้ได้ยังไงว่าลุงมีใครกระดาศหัย" แม้เจียงเจิงฟางจะแสดงสีหน้าไม่ค่อยเต็มใจ แต่เขาก็ยังยอมหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋ จากนั้นก็หยิบคนกระดาศหัยที่มีขนาดห้าเซนติเมตรออกมา

"ทุกคนต่างบอกว่าคนที่มีความสัมพันธ์อันดีกับตระกูลสื่อไม่มีทางที่จะไม่มีใครกระดาศ" เด็กหนุ่มรับคนกระดาศนั้นไปด้วยรอยยิ้มแล้วหันไปหาเด็กน้อย "ถ้าใช้เจ้านี้ก็พอถูไถไปได้ คุณเองก็ไม่ได้อยากทำร้ายผู้หญิงพวกนั้นเหมือนกันใช่ไหมครับ"

เด็กน้อยซอณาขึ้นมองคนกระดาศหัยในมือของเด็กหนุ่มด้วยสีหน้าขยแวว ไม่ชอบใจอยู่เล็กน้อย เด็กหนุ่มหยิบปากกาขึ้นมาเขียนตัวอักษรคล้ายยันต์ลงไปบนคนกระดาศ จากนั้นเด็กน้อยก็มีสีหน้าผ่อนคลายลงก่อนจะกวาดตามองไปยังพวกผู้หญิงสกุลหลิวแล้วพูดออกมาซ้ำๆ "เห็นแก่หน้าเจ้า ข้าจะไว้ชีวิตเด็กคนนี้ก่อนแล้วกัน"

พอพูดจบเด็กชายก็หลับตาลงเอนพิงไปกับโซฟาที่นั่งที่เจียงเจิงฟางก้าวไปด้านหน้าหนึ่งก้าวแล้วลูบหน้าผากของเขาไปมา ก่อนจะอุ้มเด็กน้อยส่งให้กับ

ผู้เป็นแม่ที่กำลังร้อนใจอยู่ด้านหลัง

"พาเด็กไปโรงพยาบาลก่อนดีมั๊ยครับ" เจียงเจิงฟางพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพ
"แม่เด็กไม่ใช่สายเลือดสกุลหลิว เพราะงั้นให้เธอตามไปด้วยนะครับ"

ผู้เป็นแม่กอดลูกชายไว้ในอ้อมกอดแน่นพร้อมมองไปทางพวกเขาด้วย
ใบหน้าขาวซีด

เด็กหนุ่มโยนคนกระดาษในมือออกไปก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นหญิงสาว
ในชุดสีแดงสดคนหนึ่ง เครื่องหน้าของเธอคงาม ทว่าบนใบหน้าขาวซีดราวกับ
หิมะมีเพียงริมฝีปากเท่านั้นที่เป็นสีแดงสดคล้ายโลหิต เธอยืนมองพวกผู้หญิง
สกุลหลิวซึ่งกำลังเบียดร่างอันสั่นเทาเข้าหากันอยู่นานถึงได้พยักหน้าเบาๆ

ที่สาวคนโตของเด็กน้อยรวบรวมความกล้า ก่อนเอ่ยปากพูดว่า "น้อง...
น้องสาวของฉันทายังเด็ก ให้เธอไปโรงพยาบาลด้วยได้มั๊ยคะ"

เด็กหญิงที่มีอายุน้อยที่สุดกำสายเสื้อของแม่ตัวเองเอาไว้แน่น เธอตกใจ
จนหน้าขาวซีดไปหมด

หญิงสาวปรายตามองเธอแวบหนึ่งจนเธอตกใจถอยหลังไปหนึ่งก้าว
คุณป้าเล็กของเธอจึงได้รับร้อนเข้ามาอ้อม หญิงสาวชุดแดงเคลื่อนมาอยู่ข้างกาย
เด็กหนุ่มคล้ายกำลังล่องลอยอยู่ในอากาศก่อนจะพยักหน้าเบาๆ อีกครั้ง

เด็กหนุ่มมองไปทางเจียงเจิงฟางแล้วพูดว่า "ให้น้องไปด้วยเถอะครับ"

เจียงเจิงฟางใช้มือหนึ่งจูงมือเด็กผู้หญิงตัวน้อยเอาไว้พร้อมประคองแม่เด็ก
เพื่อพาเธอเดินไปทางเจ้าหน้าที่พยาบาลด้านนอก "ไปโรงพยาบาลก่อน"

เจ้าหน้าที่รับอ้อมเด็กน้อยพุ่งลงไปด้วยดั่งลูกธนู ส่วนแม่เด็กก็รีบจูงมือ
ลูกสาวตัวน้อยตามลงไปเช่นกัน จากนั้นเจียงเจิงฟางก็หันไปพูดกับเงินซือจวิน
"เหล่าเงิน ทั้งคนเอาไว้ด้านนอกนิดหน่อยก็พอแล้ว ส่วนคนอื่นก็ให้กลับไป
รวมทีมซะ"

เจ้าหน้าที่เงินพยักหน้าเบาๆ เขาเดินออกไปนอกประตูด้วยความลังเล
เล็กน้อยแล้วพูดอะไรอีกสองสามประโยคก่อนจะเดินกลับมาอีกครั้ง "ผมก็จะ
อยู่ที่นี้ด้วย"

เจียงเจิงฟางไม่ได้พูดอะไร ทำเพียงให้เงินซือจวินปิดประตู เด็กหนุ่ม

มองคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับเงินจากไปแล้วหันกลับมายิ้มให้พวกผู้หญิงสกุลหลิวอย่างอ่อนโยน "ทุกคนนั่งลงเถอะครับ"

สามพี่น้องสกุลหลิวพาหลานสาวมานั่งที่โซฟากับพวกเธอ คุณยายนั่งอยู่บนโซฟาเดี่ยว เงินซื้อจวีนยืนอยู่ตรงประตู ขณะที่เจียงเจิงฟางยืนอยู่ข้างๆ โซฟาตัวยาว ส่วนเด็กหนุ่มยืนอยู่เบื้องหน้าทุกคนพร้อมหยิบสมุดบันทึกที่อยู่ในมือขึ้นมาเขียนอักษรลงปอสองสามตัวก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง

เด็กหนุ่มมองไปทางคุณยายหลิวแล้วพูดออกมา "รบกวนคุณยายอนุญาตให้ป้ายวิญญาณบรรพบุรุษกับแผนผังบรรพบุรุษออกมาด้วยครับ"

คุณยายตะลึงงันไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปากถาม "จะ...จะให้ฉันเอาป้ายวิญญาณบรรพบุรุษออกมาเหรอ"

เจียงเจิงฟางเดินเข้ามาพูด "คุณยายครับ แค่วาดรูปแล้วบอกบรรพบุรุษว่าวันนี้มีเรื่องจะปรึกษา ขอเชิญบรรพบุรุษทั้งหลายมา แล้วยกป้ายวิญญาณบรรพบุรุษลงมาก็ได้แล้วครับ"

"ได้...ได้..." คุณยายให้เด็กสาวตัวน้อยยกระดกชามขึ้นยืนแล้วเดินไปจุดธูปด้านหน้าโต๊ะบูชา เธอค่อยๆ ยกป้ายบรรพบุรุษลงมาอย่างระมัดระวังแล้วให้เด็กสาวเปิดลิ้นชักหยิบแผนผังบรรพบุรุษออกมา จากนั้นเธอก็เดินกลับมาที่โซฟาอย่างเชื่องช้า พร้อมถือป้ายบรรพบุรุษไว้ในมืออย่างระมัดระวัง หญิงสาวในชุดสีแดงจ้องมองแผ่นป้ายนั้นด้วยความเกลียดชังแสบหนึ่งเหมือนอยากจะพุ่งเข้าไปทำลายมันจนแทบทนไม่ไหว คุณยายจึงได้แต่ก้มหน้าลงต่ำแล้วทอดแผ่นป้ายนั้นไว้ไม่ยอมวางด้วยร่างกายสั่นระริก

เด็กหนุ่มเดินไปข้างหน้า แล้วชี้แจงให้พวกผู้หญิงสกุลหลิวเข้าใจ น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนคล้ายกำลังปลอบโยนพวกเธอ

"ผู้หญิงคนนี้เป็นอนุภรรยาของหลิวไห่ยวซึ่งที่เป็นบรรพบุรุษสกุลหลิวของพวกคุณ เธอแซ่หวัง ชื่อชื่อวี่ เธอมีความแค้นกับสกุลหลิว วันนี้เลยกลับมาทวงความยุติธรรม"

ผู้หญิงสกุลหลิวได้แต่มองหน้ากัน สุดท้ายคนที่เปิดปากพูดออกมาก็คือคุณยายหลิว เธอกล่าวออกมาเบาๆ ด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "จั้น...ไม่ทราบว่"

คุณ...คุณย่าทวดต้องการอะไร...หรือคะ"

วังชีวอวัลลยเข้าไปตรงหน้าคุณสกุลหลิวแล้วฉีกยิ้มออกมา น้ำเสียงที่เธอพูดแผ่วไว้ด้วยความอ่อนโยน "เรียกว่าคุณย่าทวดก็ถูกแล้วละ ถึงข้าจะเป็นเพียงอนุแต่ก็เป็นคนที่หลิวโหยวชิงอุ้มขึ้นเกี่ยวหามเข้าประตูเรือนมา หากไม่ใช่เพราะปีนั้นบิดาข้าป่วยหนักจนเหลือเพียงน้องชายคนเดียว ข้าก็คงไม่ต้องเป็นอนุภรรยาผู้ใดเพื่อเงินค่ายาเหล่านั้นและโดนดูถูกเหยียดหยามจนตายเช่นนี้"

สายตาของวังชีวอวัลลยกวาดมองไปยังสามพี่น้องสกุลหลิว เมื่อสายตาของเธอหยุดอยู่ที่ใบหน้าของน้องเล็กสุด เธอก็กล่าวเสียงเย็น "นางหน้าตาคล้ายหลิวเจียนซือ* หลายส่วนนัก"

ใบหน้าของน้องเล็กสกุลหลิวซีดเผือดลงไปอีก เธอก้มหน้าลงต่ำยิ่งกว่าเดิม ในใจหวังว่าคุณย่าทวดคนนี้จะเป็นคนมีเหตุผล

วังชีวอวัลลยเพียงปรายตามองเธอแวบหนึ่งก่อนจะลอยกลับไปอยู่ข้างกายเด็กหนุ่มแล้วพูดออกมาเสียงเย็น "บรรพบุรุษสกุลวังของข้าก็เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในอดีต ก่อนบิดาข้าจะป่วยหนักเขาเคยเป็นขุนนางอยู่ในสำนักศึกษา ข้าเองก็รู้หนังสือมาตั้งแต่เล็ก ข้ามีเพียงเป็นหญิงสาวที่แต่งงานแต่ยังเป็นบุตรสาวที่ดีของครอบครัวอีกด้วย บิดามารดาร์กถนอมข้าจนแม้แต่เตาไฟก็ยังไม่เคยให้ข้าจุด แต่ในเมื่อแต่งเข้ามาเป็นอนุในสกุลหลิวแล้ว ข้าก็เจียมเนื้อเจียมตัวระมัดระวังตัวเองอยู่เสมอ หลิวเจียนซือบอกให้ข้าทำอะไรข้าก็ทำอย่างนั้น...ข้าเกลียดนักที่นางนั้นไม่ยอมปล่อยข้าไป ยามนั้นฐานะของข้ายังเทียบเท่ากับทาสในสกุลหลิวไม่ได้ด้วยซ้ำ ข้ามักจะถูกเยียดและดูดาอยู่เสมอยามดวงตะวันแผดแสงร้อนผ่าวก็ให้ข้าคุกเข่าเก็บเมล็ดธัญพืชในสวน ยามหิมะโหมกระหน่ำก็ให้ข้าไปซักผ้าอยู่ข้างบ่อน้ำ นางทรมาทรมานข้านานถึงสองปีแต่ที่น้ำแค้นใจที่สุดก็คือหลิวโหยวชิงผู้นั้น ก่อนแต่งข้าก็พูดดีทำดีกับข้าสารพัดแต่พอข้าแต่งเข้ามายังไม่ถึงสามเดือนเขาก็ไปติดพันนางโลมในหอโคมเขียวเสียแล้ว เมื่อรู้ว่าการหยาดนทรมานข้าสารพัด เขาก็ไม่พูดอะไรสักคำ เอาแต่โทษว่าข้าไม่รู้จักรักเอาอกเอาใจภรรยาเอกเสียเลย"

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าซือ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้นก็มี

บนใบหน้าขาวซีดของวังชิวอวี่ปรากฏรอยยิ้มถูกเหยียดหยาม "เอาออกเอาใจภรรยาเอกอย่างนั้นรี หากข้าเป็นสตรีที่เขาสื่อมา บางทีอาจสามารถเอาออกเอาใจนางได้ แต่ข้าเกิดในตระกูลที่ดี ข้ายังรู้หนังสือและดูบุญซีได้ หลิวเจียนซือจะยอมทนกับข้าได้อย่างไร นางเกลียดชังข้าจนแทบทนไม่ไหว แล้วเช่นนี้ข้าจะเอาออกเอาใจนางอย่างไรกัน ขนาดข้ากระโดดลงบ่อน้ำ นางยังใส่ความว่าข้าหนีตามคนงานไป หลิวโหย่วซิงเองก็ไม่แยกแยะถูกผิด เขาไปบ้านเดิมข้าแล้วเค้นคอมารดาที่แก่ชราของข้าจนกระดูกเลือดและได้แต่นอนอยู่บนเตียงโดยไม่อาจลุกขึ้นมาได้ นางตรอมใจอยู่นานถึงครึ่งปี ดีที่ก่อนจะจากไปนางยังตบแต่งน่องชายของข้าได้ทัน"

วังชิวอวี่ใช้น้ำเสียงเย็นชาบอกเล่าชีวิตรันทดในสกุลหลิวของนาง ตอนนี้สกุลหลิวเหลือแต่ผู้หญิง พวกเธอจึงไม่อาจจินตนาการได้ว่าเมื่อหญิงสาวในยุคนั้นพบกับเรื่องแบบนี้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร พวกเธอเลยได้แต่ก้มหน้านั่งเงียบไม่พูดไม่จา

"เดิมทีข้าก็เป็นคนรันทดที่เอง ข้ายอมเป็นอนุของสกุลหลิวก็เพื่อเงินค่ายาของบิดา เรื่องนี้ข้าจึงไม่ได้โกรธแค้น" วังชิวอวี่ซ่อนตาขึ้นมองพวกผู้หญิงสกุลหลิว แล้วพูดต่อด้วยเสียงเย็น "แต่หลิวโหย่วซิงผู้นั้น หนึ่งคือไม่ควรบีบบังคับมารดาข้าจนตาย สอง แปรเดือนให้หลังตอนพบศพข้าที่ก้นบ่อน้ำ เขาก็ควรจะนำโครงกระดูกของข้าไปจัดการหลิวเจียนซือ!

ข้าทำผิดกับสกุลหลิวของพวกเจ้าตรงที่ใด ทำผิดต่อหลิวโหย่วซิงตรงที่ใด แล้วทำผิดต่อหลิวเจียนซืออย่างไร สมควรให้นางบีบบังคับข้าจนตายแล้วทิ้งศพข้าเอาไว้ในสุสานรวมอย่างนั้นหรือ!" วังชิวอวี่ขยับเข้ามาใกล้อีกก้าว พวกผู้หญิงสกุลหลิวได้แต่กอดกันตัวสั่นระริกจนพูดไม่ออก

"ข้าเองก็อดทนอดกลั้นแล้ว ข้าเป็นวิญญาณกลับมายังสกุลหลิวก็เพื่อขอร้องให้หลิวโหย่วซิงเห็นแก่ความรักของภรรยาที่น่าสงสารผู้นี้ ขอร้องให้เขาสร้างสุสานให้ข้าสักแห่ง แต่เขาทำอะไรเล่า" วังชิวอวี่หัวเราะ ดวงตางวงสงัดงาม ทั้งสองข้างของเขามีน้ำตาสีเลือดไหลออกมาเป็นทาง "บุตรของน้องชายข้าเพิ่งจะอายุได้สองขวบ เขาก็ส่งคนไปขโมยเด็กมารีดเลือดสดๆ เพื่อใช้สะกดข้า

น้องชายข้าพชนไม่ไหวจนต้องบ้านแตกสาแหรกขาดในเวลาเพียงไม่กี่ปี จากนั้น เขาก็ล้มป่วยและตายไป ส่วนข้าก็ถูกสะกดอยู่ใต้สถานที่ที่รกร้าง ได้แต่มองหลาน ผู้นำสงสารของตัวเองกลายเป็นวิญญาณร้องไห้คร่ำครวญอยู่ทุกคืนโดยที่ข้า ไม่อาจทำสิ่งใดได้"

วังซีวอวี้เซ็ดหยาดน้ำตาสีเลือดบนใบหน้า เหลือไว้เพียงรอยเลือด สองสามสายบนใบหน้าซีดขาว จากนั้นเธอก็แยมยิ้มงดงาม "ไหนพวกเจ้าลอง พุดซีวอข้าควรเกลียดชังหรือไม่ ควรจะแค้นเคืองหรือไม่ แล้วควรจะมาทวงคืน ความยุติธรรมนี้หรือไม่"

พี่น้องสกุลหลิวได้แต่ก้มหน้าต่ำไม่พุดไม่จา หญิงที่อายุน้อยที่สุดกอด หลานสาวของตัวเองเอาไว้แน่นจนตัวสั่น สุดท้ายคุณยายก็เป็นคนเปิดปาก พุดออกมา "คุณย่าทวดต้องอยู่อย่างทุกข์ทรมาน...เป็นเพราะบรรพบุรุษสกุลหลิว ของเราเป็นคนผิด คุณย่าทวดพุดมาเถอะคะว่าอยากให้เราทำอะไร ฉันจะทำ..."

"รอเดี๋ยวก่อน" เด็กหนุ่มยกมือขึ้นมาหยุดไม่ให้คุณยายหลิวพุดจนจบประโยค วังซีวอวี้จึงถลึงตามองเขาด้วยความไม่พอใจ

เด็กหนุ่มกล่าวยิ้มๆ "ทำไมคุณย่ารองหลิวต้องทำให้ลูกหลานลำบากใจ ด้วยละครับ ความยุติธรรมนี้ต้องให้หลิวโหย่วซึ่งเป็นคนชดใช้ไม่ใช่เธอครับ"

วังซีวอวี้ไม่ได้โกรธเคืองนัก นางเพียงเอ่ยออกมาเสียงเย็น "ไอ้แก่นั่น จะคืนความยุติธรรมอันใดให้ข้า มันใช้สินเดิมของหลิวเจียนซื้อไปเสพสุข เอาหน้ากับบรรดาจวีเหริน พอกลับบ้านมาอยู่ต่อหน้าหลิวเจียนซื้อก็ไม่กล้า แม้แต่จะผายลมออกมา ข้าละอยากรู้กันว่าคนผู้นี้ยังจะคืนความยุติธรรม อันใดให้ข้าได้"

เด็กหนุ่มมองไปทางคุณยายหลิวแวบหนึ่งคล้ายพยายามปลอบประโลม เขาก็มองนางเขียนอักษรจำนวนหนึ่งลงบนสมุดบันทึกอีกครั้ง จากนั้นเขาก็ ทำท่าทางเหมือนฟังเสียงอะไรบางอย่างข้างหู ก่อนจะเปิดปากพุดขึ้นมา "คุณหลิว บอกว่าจะให้ลูกหลานสกุลหลิวบันทึกชื่อของคุณกลับไปในแผนผังบรรพบุรุษ จดฐปฐาคุณไม่ดับอีกร้อยปี และชดใช้ด้วยบุญกุศลเป็นเวลาสิบปีเพื่อให้คุณ ไปเกิดใหม่โดยเร็ว"

"เขาก็แค่ใช้ของของคนรุ่นหลังเท่านั้นแหละ" วังซิวอวี่หัวเราะเสียงเย็น แล้วกวาดตามองไปทางพวกผู้หญิงสกุลหลิว "บรรพบุรุษของพวกเจ้าบอกว่า จะชดใช้ด้วยบุญคุณของพวกเจ้าเป็นเวลาสิบปี บรรพบุรุษเช่นนี้พวกเจ้ายัง กราบไหว้ลืงอีกหรือ"

สามพี่น้องสกุลหลิวต่างสบตากัน จากนั้นพี่ใหญ่สกุลหลิวก็รีบจับมือแม่ ของตัวเองเอาไว้ก่อนที่คุนยารหลิวจะทันได้พูดอะไรออกมา เธอพูดแทนอย่าง ระมัดระวังว่า "คุนยารทวด เพื่อเด็กคนนั้นพวกเรายินดี เด็กคนนั้นเป็นเลือดเนื้อ เชื้อไขเพียงคนเดียวที่น้องชายของฉันทิ้งเอาไว้...คุณน่าจะเข้าใจหัวอกของ พวกเราดีไหมคะ"

วังซิวอวี่ขมวดคิ้วมุ่นลอยไปลอยมาอยู่ในห้องด้วยสีหน้าเย็นชาคล้าย กำลังใคร่ครวญหรือลังเลอะไรบางอย่าง ภายในห้องเงียบสนิทไม่มีใครพูดออกมา สักคน สุดท้ายเธอก็ลอยไปหยุดอยู่ด้านข้างเด็กหนุ่ม "เจ้าคิดอย่างไร"

"คุนยารองหลิว" เด็กหนุ่มเรียกเธอด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นขึ้นพลาง หันไปมองใบหน้าของวังซิวอวี่ด้วยรอยยิ้ม "พวกเราเป็นคนกลาง คงไม่สามารถ ช่วยอะไรได้ คุนหลิวก็เสนอเงื่อนไขไปแล้ว คงต้องดูว่าคุณพอใจกับเงื่อนไข ของสกุลหลิวหรือเปล่า"

เมื่อเด็กหนุ่มพูดจบเขาก็มองไปทางเจียงเจิงฟางแวบหนึ่ง วังซิวอวี่ชะงัก ไปเล็กน้อยแล้วหันไปมองเจียงเจิงฟางเช่นกัน

ปฏิกิริยาตอบสนองของเจียงเจิงฟางรวดเร็วมาก เขาเพียงอึ้งไปเล็กน้อย แล้วเปิดปากพูดออกมา "ผมคิดว่าคงต้องดูก่อนว่าความยุติธรรมที่คุนยารอง อยากทวงคืนมากที่สุดคืออะไรกันแน่"

เจียงเจิงฟางพูดจบเขาก็มองไปทางป้ายบรรพบุรุษคู่หนึ่งแล้วกล่าว ออกมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง "นี่เป็นบุญคุณความแค้นเมื่อร้อยปีก่อน ถ้าเป็นเรื่อง ที่ลูกหลานทำได้ก็ควรให้ลูกหลานทำจะดีที่สุด แล้วปล่อยให้คนที่ยังมีชีวิต อยู่ต่อไปอย่างมีความสุขเถิดครับ คุนยารองมาจากครอบครัวบัณฑิตเพราะฉะนั้น ย่อมเป็นคนมีเหตุมีผล ดังนั้นถ้ามันทำให้ลูกหลานผู้หญิงพวกนี้ต้องลำบากใจ ก็คงไม่ค่อยยุติธรรมเท่าไร"

วังชีวอว์มองเจียงเจิงฟางแวบหนึ่งแล้วหันไปมองเด็กหนุ่มอีกครั้ง เธอเข้าใจความหมายของพวกเขา สุดท้ายก็ยิ้มออกมา "ก็ได้เจ้าบอกหิวโหยซึ่งว่าข้าจะปล่อยทายาทคนสุดท้ายในสกุลหิวของข้าไป และจะไม่ทำให้ลูกหลานสตรีเหล่านี้ต้องลำบากใจ ยิ่งไปกว่านั้นยังจะไม่เอาบุญกุศลของลูกหลานตามที่ข้าหน้าด่านพูดออกมาด้วย" จากนั้นวังชีวอว์ก็หันไปหม่นมาอยู่สองรอบ แล้วพูดออกมาด้วยรอยยิ้มว่า "ในเมื่อเขาต้องการบันทึกชื่อของข้าเอาไว้ในแผนผังบรรพบุรุษ เช่นนั้นก็บันทึกไว้ว่าข้าคือภรรยาเอกของข้า และเห็นแก่ผลประโยชน์ที่หิวเจียนชื่อทิ้งไว้ ก็บันทึกว่านางเป็นอนุของข้าเสีย ลูกหลานต้องจัดรูปบูชาต่อเนื่องไม่ดับ เด็กคนนั้นจะต้องจัดรูปเช่นไหว้ท่านย่าทวด เช่นข้าทุกเช้าวันละสามดอก ผลไม้ดอกไม่ต้องมีทุกวัน ทุกวันที่สิบห้า หมูเห็ดเปิดไก่อย่างได้ขาด อีกอย่างจำไว้ว่าต้องนำโครงกระดูกของข้าไปฝังไว้ในสุสานสกุลหิวอย่างดี ฝังข้าเอาไว้ข้างๆ หิวโหยซึ่งนั่นแหละ และต้องสูงกว่าเขาสามชุน* ส่วนหิวเจียนชื่อก็เอาไปเผาซะ จากนั้นจะไปทิ้งไว้ที่ใดก็ตามใจ"

ระหว่างที่วังชีวอว์กำลังพูดเธอก็มองไปยังผู้หญิงสกุลหิวที่ได้แต่พยักหน้าหงิกหงักแล้วหันไปมองเด็กหนุ่มอีกครั้ง "อย่าคิดว่าข้านี้ภรรยาเอกของข้าเสียละ ถ้าไม่ใช่เพราะข้าเป็นสตรีออกเรือนแล้วทำให้บ้านไม่อาจส่งเสริมได้ ข้ามีหรือจะอยากอยู่ในแผนผังบรรพบุรุษสกุลหิว หากเขาตกลงเรื่องนี้ข้าจะถือว่าแล้วกันไป ส่วนเรื่องอื่นๆ ก็ค่อยว่ากันต่อไป"

ขณะพูดว่าค่อยว่ากันต่อไป วังชีวอว์ก็ฉีกยิ้มเย็นขึ้นมา แถมรอยยิ้มของเธอยังแผ่แวววดยาวคล้ายวางแผนเอาไว้แล้วว่าจะจัดการอย่างไรต่อไป

เด็กหนุ่มกระตุกยิ้มขึ้นมาแล้วเอียงหูฟังอยู่สักพักก่อนจะพูด "นี่เป็นเงื่อนไขของเธอ จะตกลงหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับคุณ คุณจะไม่ตกลงก็ได้"

วังชีวอว์ยังคงหม่นไปหม่นมาอยู่กับที่ ดูเหมือนเธอจะอารมณ์ดีขึ้นแล้ว สายตาเลยมองไปทางเจียงเจิงฟางขึ้นๆ ลงๆ ก่อนลอยเข้าไปใกล้เขาด้วยความสงสัย "ข้าเคยได้ยินมาว่าเจ้า..."

เจียงเจิงฟางไม่ได้สนใจว่าวังชีวอว์จะเข้ามาใกล้ เขารู้ดีว่าเธอไม่ได้

* ชุน เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

มีเจตนาร้ายเลยหันไปยิ้มให้เธออย่างมีมารยาท

แต่ทันใดนั้นหางยาวสีขาวหิมะซึ่งเปล่งแสงสีเงินยวงก็ตัวดำผ่านมาด้านหน้า จากนั้นเจียงเจิงฟางก็สติเลือนลอยไปครู่หนึ่ง

"กรี๊ด..." วังชีวอวี่ที่ได้เห็นแสงสีขาวตรงหน้าก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายความน่ากลัวที่พุ่งเข้ากระแทกใบหน้าจนต้องกรี๊ดร้องเสียงแหลมแล้วไปหลบอยู่ด้านหลังเด็กหนุ่ม

เด็กหนุ่มตกตะลึงไป ขณะเดียวกันก็ยกมือซ้ายของตัวเองขวางเงาร่างที่วิ่งถลาเข้ามาด้านหลัง ส่วนมือขวาของเขาก็เขียนอักษรกลางอากาศอย่างรวดเร็ว เมื่อแสงสีทองของตัวอักษรส่องสว่างขึ้นมาและสาดส่องไปยังหางสีขาวราวหิมะที่กำลังซ้อนทับกันอยู่มันก็ส่งเสียงดังลั่นราวกับฟ้าผ่า

เมื่อเจียงเจิงฟางได้สติก็หันไปมองเงาร่างที่เบียดเสียดกันอยู่ด้านหลังเด็กหนุ่ม เขาตกใจจนเหงื่อเย็นๆ ผุดขึ้นมาทั่วร่างก่อนจะเอื้อมมือออกไปดึงหางข้างนั้นกลับมา จากนั้นเขาก็พูดออกมาเบาๆ โดยไม่สนใจว่าน้ำเสียงยังเปี่ยมความสุขาพออยู่หรือไม่ "ท่านบรรพบุรุษ นั่นคือธงเบิกทาง* ครับ!"

เด็กหนุ่มยังนับว่าสงบนิ่ง เพียงหันกลับไปหาคนที่อยู่ด้านหลังตัวเองแล้วพยักหน้าเบาๆ พร้อมกล่าวว่าไม่เป็นไรเสียงแผ่วเบา เขามองวังชีวอวี่ที่ตกใจจนความอาฆาตแค้นลดลงไปเล็กน้อยแล้วเอื้อมมือออกไปเขียนอักษรตัวหนึ่งบนหน้าผากของเธอเพื่อช่วยให้วิญญาณสงบลง จากนั้นถึงค่อยหันกลับไปมองเจียงเจิงฟางแล้วกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "คุณลุงตำราจครับ นี่ไม่เป็นไปตามข้อตกลงเลยนะ"

"ลุงรู้ ขอโทษที่ แ่ช่วยพอดีนะ บรรพบุรุษของพวกเราไม่ตื่นมาตั้งหลายสิบปีแล้ว แต่ตอนนี้กลับได้เวลาพอดี ต้องขอโทษจริงๆ" เจียงเจิงฟางพยายามกดก่ดที่อยู่มั่นข้อมือซ้ายอย่างยากลำบาก บรรพบุรุษสกุลเขาไม่ได้ปรากฏตัวมาสามสิบกว่าปีแล้ว ที่จริงเขายังคิดว่าลูกหลานรุ่นนี้คงไม่ได้เห็นบรรพบุรุษแล้วซะอีก แต่คาดไม่ถึงเลยว่าวันนี้ธงเบิกทางของผีร้ายตนหนึ่งจะทำให้บรรพบุรุษปรากฏขึ้นมา

* ตามกฎแล้ว หากเหล่าวิญญาณต้องการกลับมายังโลกมนุษย์เพื่อสะสางเรื่องที่ค้างคา จะต้องได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องเสียก่อน โดยเรียกใบอนุญาตนั้นว่าธงเบิกทาง

เจียงเจิงฟางเงยหน้าขึ้นมองเด็กหนุ่มพลางคิดว่าบางทีสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของบรรพบุรุษอาจไม่ใช่วังชิวอวี่ แต่อาจเป็นเด็กหนุ่มคนนี้ก็ว่าได้ เด็กหนุ่มสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีเจตนาร้าย เขาเคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน ในวงการต่างก็พูดกันว่าสกุลเจียงมีมังกรวารี* ตัวหนึ่งซึ่งบรรพบุรุษสกุลเจียงบูชาเมื่อเกือบพันปีก่อน หรือจะพูดอีกอย่างก็คือพรแห่งมังกรวารีที่ใช้บุญกุศลของชนรุ่นหลังเกือบพันปีแลกมานั่นเอง หลังจากครบพันปีแล้วคนสกุลเจียงจะอุทิศบารมีให้และทำให้มันแปลงร่างเป็นมังกรที่แท้จริง เมื่อได้ยินเรื่องนี้มาหลายสิบปีทุกคนจึงเฝ้ารอว่าจะได้เห็นมังกรวารีแปลงร่างเป็นมังกรด้วยตาของตัวเองหรือไม่

เด็กหนุ่มมองไปยังเจียงเจิงฟางด้วยสีหน้าประหลาดแล้วเอียงศีรษะกล่าวออกมาเสียงต่ำ "คุณหลิว เวลาของผมมีจำกัด คุณรีบๆ ตัดสินใจเถิดครับ"

วังชิวอวี่ยังตกใจไม่หาย เธอรู้สึกทางด้านหลังของเด็กหนุ่มเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุด ส่วนพวกผู้หญิงสกุลหลิวต่างรู้สึกมีแรงไปกับเรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง พวกเธอได้แต่ก้มหน้าลงต่ำแล้วเบียดตัวเข้าหากันโดยไม่พูดอะไรออกมาและขอให้เด็กหนุ่มตัดสินใจว่าพวกเธอควรจะทำอย่างไรดี

ระหว่างที่เด็กหนุ่มกำลังรออยู่ สายตาของเขาก็กวาดมองไปอย่างไม่มีจุดหมาย จู่ๆ เขาก็เห็นว่ามีชายคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหลังเจียงเจิงฟาง

ชายหนุ่มคนนั้นสวมเสื้อคลุมสีขาวตัวยาว และเมื่อมองประกายระยิบระยับดูจะเกิดน้ำแข็งบนเสื้อคลุมตัวนั้นให้ดีขึ้น ก็พบว่ามันคือเกล็ดใสชิ้นเล็กๆ รวากับคริสตัล เส้นผมสีเงินของเขาทั้งตัวลงราวสายน้ำไหลริน และส่วนหางสีเงินยวงที่ถูกเสื้อคลุมตัวยาวปกปิดเอาไว้ไม่มีดื่ก็กำลังบิดตัวไปมาอย่างเกียจคร้าน

แต่เทียบกับหางที่ไม่ใช่ของมนุษย์แล้ว สิ่งที่ทำให้เด็กหนุ่มไม่อาจจะสายตาไปได้กลับเป็นใบหน้าของเขาต่างหาก

ผิวของเขาขาวมาก และถึงแม้จะขาวไปทั้งตัว แต่ความขาวบริสุทธิ์บน

* มังกรวารี (เจียว) ตามตำนานแล้วเป็นสัตว์วิเศษ สามารถทำให้เกิดอุทกภัยได้ ว่ากันว่าแท้จริงแล้วมังกรวารีและมังกรก็คือคำเรียกขานถึงมังกรในช่วงอายุที่แตกต่างกัน โดยรูปร่างของมังกรวารีนั้นจะมีลักษณะคล้ายกับงู มีขาสี่ขา

ใบหน้าของเขายังชวนให้แปลกใจอยู่ดี มันเป็นความขาวที่ไม่ใช่ขาวซีดอมโรค แต่กลับเป็นขาวบริสุทธิ์ราวกับแสงจันทร์รวมอยู่ด้วยกันบนดวงหน้านี้ ดวงตาสีดำสนิทคู่นั้นก็ราวกับจะดูดแสงสว่างทั้งหมดเข้าไปยังความเงื้อมเงา

สายตาเหม่อลอยของเด็กหนุ่มพลันดึงดูดความสนใจของเจียงเจิ้งฟางไป เขารีบหันกลับไปมองแต่ก็ไม่พบอะไร จึงได้แต่กดเกล็ดที่อยู่บนข้อมือเอาไว้แบบนั้น และเมื่อเขาหันกลับมาอีกครั้งเด็กหนุ่มก็ถอนสายตาคลับไปแล้ว

ภายในห้องเจียบสนิท เด็กหนุ่มเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเหมือนกำลังหลบเลี่ยงอะไรบางอย่าง กระทั่งเอ่ยปากพูดขึ้นมาอีกครั้งน้ำเสียงของเขาถึงดูเหมือนจะผ่อนคลายลงเล็กน้อย เขาเอียงศีรษะมองไปทางวังซีวอวี่ "คุณหลิวยอมรับเงื่อนไขของคุณ และเพื่อเป็นการตอบแทน คุณหลิวหวังว่าคุณจะสามารถดูแลปกป้องเด็กคนนี้ไปจนโตได้"

วังซีวอวี่ขมวดคิ้วขึ้นมาทันควัน ดูเหมือนเธอจะไม่พอใจอยู่บ้าง แต่เพราะยังหวาดกลัวเจียงเจิ้งฟาง สุดท้ายเธอก็ได้แต่กวาดตามองไปยังพวกผู้หญิงสกุลหลิวด้วยความไม่พอใจ "ในเมื่อข้าเป็นยาทวดของเด็กนั้น ข้าก็ต้องคุ้มครองให้เขาเติบโตอย่างดีอยู่แล้ว แต่เมื่อตกลงรับเงื่อนไขของข้าแล้ว หากพวกเจ้าทำไม่ได้ก็อย่ามาโทษว่าข้าใจร้ายก็แล้วกัน"

คุณยายหลิวรีบพยักหน้า "ไม่มีปัญหาค่ะ พวกเราจะทำตามที่คุณยาทวดพูดให้ได้"

"ถ้าอย่างนั้นในฐานะคนกลาง ผมจะทำหนังสือสัญญาให้พวกคุณ สวรรค์จะเป็นพยานว่าหลังจากทำสัญญาเรียบร้อยแล้วทั้งสองฝ่ายจะไม่สามารถผิดคำสัญญาได้" เด็กหนุ่มเขียนอักษรลงบนสมุดบันทึกของเขาอีกหลายแถวอย่างเอาจริงเอาจัง หลังจากเขาฉีกกระดาษออกมามหาหนึ่งแล้วก็สะบัดมียอยื่นออกไป กระดาษแผ่นนั้นกลายเป็นเถ้า แต่ตัวอักษรสีทองจำนวนหนึ่งกลับแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งลอยไปทางวังซีวอวี่ และอีกส่วนลอยไปทางป้ายบรรพบุรุษสกุลหลิวแล้วสลายหายไป

"สัญญาสำเร็จลุล่วงแล้ว ผมทำตามการให้วามของคุณหลิวเสร็จเรียบร้อยแล้วนะครับ" เด็กหนุ่มปิดสมุดบันทึกแล้วนำปากกาเหน็บลงไปบนปก ก่อนหัน

ไปพยักหน้าให้เจียงเจิงฟางเล็กน้อย "เรื่องที่เหลือก็ไม่เกี่ยวกับผมแล้ว ربกวณ
คุณลุงตำรวจจัดการด้วยนะครับ"

เด็กหนุ่มพูดจบก็หมุนตัวเดินจากไปทันที เจียงเจิงฟางจึงรีบตามเขาไป
"นี่ นายรอก่อนสิ!"

เจินซือจวินเห็นเจียงเจิงฟางรีบร้อนตามไปจึงเด็กหนุ่มเอาไว้ก็เบนสายตา
มองไปทางวังชิวอว้อย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง "เหล่าเจียงอย่าเพิ่งไปสิ! นั่น...แล้ว
จะทำยังไงล่ะ"

"เอ่อ เดี๋ยวผมจะรีบกลับมา!" เจียงเจิงฟางหันกลับไปทางวังชิวอว้อยู่แล้ว
ตะโกนว่า " ربกวณคุณอย่าทวดอย่าเพิ่งไปไหนนะครับ ผมจะรีบกลับมา"

เจียงเจิงฟางพูดจบก็รีบร้อนตามออกไป ทว่าเด็กหนุ่มคนนั้นเดินหนีไป
เร็วมาก เมื่อเจียงเจิงฟางมาถึงบันไดเขาก็มองไม่เห็นเงาคนแล้ว จึงรีบลงไป
ด้านล่างทันที

เด็กหนุ่มเองเร่งเดินหนีไปอย่างรวดเร็ว เขาก้าวข้ามบันไดก็วิ่งถึงกระโดด
ลงด้านล่างแล้วพุ่งตัวออกไปทันที สัญชาตญาณบอกเขาว่าอย่าอยู่ใกล้
คนคนนั้นมากเกินไปจะดีกว่า และสัญชาตญาณของเขาก็ไม่ค่อยจะผิดพลาด
เสียด้วย

แต่พอเขาพุ่งออกไปจากประตูชั้นหนึ่งก็สัมผัสได้ถึงความเย็นเยียบที่แผ่ซ่าน
จากนั้นเงาร่างสีขาวราวหิมะก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าจนเขาแทบจะชนอีกฝ่าย
และต้องรีบหยุดฝีเท้าลงทันที

ชายหนุ่มจ้องหน้าเขา ดวงตาทอประกายมุ่นมั่นเต็มเปี่ยมพลางเอียงศีรษะ
เล็กน้อยด้วยความสงสัยภายใต้ท้องฟ้ามีดสลัวเกล็ดบนชุดคลุมสีขาวของชายหนุ่ม
กลับเต็มไปด้วยประกายระยิบระยับ เด็กหนุ่มไม่กล้าขยับเขยื้อน แม้ฝ่ายตรงข้าม
จะไม่ได้แสดงความเป็นปรีชาออกมา แต่เขาก็ไม่อยากจะหาเรื่องปีศาจเผ่า
พันธุ์ตนนี้หรอก

"ชนเผ่าเถียน*?" เสียงของชายหนุ่มทุ้มต่ำคล้ายเสียงจินอันนุ่มนวล

"...ครับ ไอโมชิน หัวหน้าเผ่าเถียนรุ่นที่ยี่สิบสาม ยินดีที่ได้พบผู้อาวุโส"

* เผ่าเถียน คือชนเผ่าที่เรียนรู้การอ่านเขียนภาษาผี

ไอโมชินก้มหน้าลงโค้งตัวให้ชายหนุ่มคนนั้นอย่างมีมารยาท

ชายหนุ่มจ้องมองเขาอยู่สักพักก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้น เมื่อนิ้วมือขาวกระจ่างราวหยกสลักสัมผัสลงบนใบหน้าของเขา ไอโมชินรู้สึกได้ถึงความเย็นเยือก ซึ่งต่างจากความเย็นของไอหยินที่เสียดแทงเข้าไปในกระดูก ความรู้สึกนี้เหมือนความหนาวเย็นที่ติดอยู่กับแผ่นน้ำแข็งมากกว่า

"เหตุใด...หน้าตาจึงไม่เหมือนเล่า..." ชายหนุ่มคล้ายพึมพำกับตนเอง ดวงตาสีดำสนิทของเขาจ้องมองไอโมชิน ขณะที่นิ้วมือก็ลูบไล้ใบหน้าของอีกฝ่ายอย่างแผ่วเบา

ไอโมชินหัวใจระตุกวบแต่ไม่กล้าขยับ เขาทั้งเกรงว่าเหล่าบรรพบุรุษที่อยู่เบื้องหลังตนจะออกมา และกังวลว่าบรรพบุรุษสกุลเจียงตรงหน้าคิดจะทำอะไรกันแน่

"ท่านบรรพบุรุษ!!!" เมื่อเจียงเจิงฟางตะโกนออกมาเสียงดัง ชายหนุ่มก็หันไปมองเขาเล็กน้อย เจียงเจิงฟางรู้สึกเย็นวาบไปทั่วทั้งร่าง ลำคอของเขาเหมือนถูกอะไรบางอย่างอุดเอาไว้จนเขาต้องล้าลักออกมาสองสามครั้งถึงจะส่งเสียงออกมาได้

"ท่านบรรพบุรุษ ไม่เจอกันตั้งหลายสิบปี ผมคิดถึงท่านมากเลยครับ" เจียงเจิงฟางรีบยกยัมประจบสอพลอ ก่อนเดินไปอยู่ด้านหน้าไอโมชินอย่างยากลำบาก พยายามบังคับก้มหน้าเอาไว้ ด้วยเกรงว่าท่านบรรพบุรุษจะกลืนกินเขาลงไปในคำเดียว "ในเมื่อท่านตื่นแล้ว หมายความว่าท่านจะกลับมาให้พวกเราแสดงความกตัญญูใช่ไหมครับ"

บรรพบุรุษคนนั้นปรายตามองเจียงเจิงฟางเล็กน้อย ถือว่าเขายังเห็นแก่หน้าอีกฝ่ายอยู่บ้างจึงได้หายตัวไปจากตรงนั้นทันที

เจียงเจิงฟางถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก เขาจับไหล่ไอโมชินพลางหอบหายใจแล้วพูดออกมา "เจ้าหนู วิ่งเร็วจริงๆ เลยนะ"

ไอโมชินกะพริบตาปริบๆ แล้วยัดสมุดบันทึกลงไปในกระเป๋าเป้พร้อมพูดด้วยสีหน้าจริงจัง "คำขานานี้แล้ว เรื่องต่อจากนี้ก็ไม่น่าจะเป็นธุระของผมแล้ว แม่ผมยังรอผมกลับไปกินข้าวที่บ้าน การบ้านผมก็ยังไม่ทำได้เลย"

เจียงเจิงฟางเห็นท่าทางของเด็กคนนี้เย็นชายิ่งกว่าตนก็รู้สึกพูดอะไรไม่ออก เมื่อถึงนี้เขาเกือบจะตกใจตายอยู่แล้ว เรื่องบรรพบุรุษที่เขาไม่ได้เห็นมาหลายสิบปีปรากฏตัวขึ้นมาอย่างกะทันหันก็ช่างมันเถอะ แต่เขาก็ถึงกับไล่ตามเด็กคนนี้ลงมาด้านล่างด้วยนี่สิ พวกคนเฒ่าคนแก่ในครอบครัวของเขาเคยเล่าเรื่องที่ทำนบบรรพบุรุษเคยกินมนุษย์เข้าไปโดยไม่พูดไม่จาอะไรสักคำให้ฟังมาก่อน ตอนนี้เขาเริ่มคิดไม่ตกแล้วว่าหลังจากที่เขากลับบ้านไปทำนบบรรพบุรุษจะกลืนเขาลงท้องไปเพราะขวางทางอีกฝ่ายหรือเปล่า

เจียงเจิงฟางปาดเหงื่อแล้วเลือกที่จะฉีกยิ้มใจดีที่สุดในใจให้โอโมชิน "นายบอกว่าถ้าจัดการเรื่องนี้เสร็จแล้วนายจะบอกชื่อของนายไม่ใช่หรือ"

โอโมชินดูจนปัญญาเล็กน้อย "ผมแซ่โอ ชื่อโมชิน"

เจียงเจิงฟางชะงักไปสักพัก "โอ* ที่มาจากคำว่าความระทมทุกข์นั้นนะ?"

โอโมชินยกยิ้มขึ้นมา "คนส่วนใหญ่มักจะถามว่าโอที่มาจากความโศกเศร้าหรือเปล่า แต่คุณลุงนี้มีวรรณศิลป์จึงเลยนะครับ"

เจียงเจิงฟางพูดยิ้มๆ "ชนเผ่าเถียนลั่วอันใช้แซ่โอ นายเป็นชนเผ่าเถียนลั่วหรือ"

"ครับ ผมเป็นหัวหน้าเผ่ารุ่นที่สี่สิบสาม" โอโมชินได้แต่แนะนำตัวเองอีกครั้ง

เจียงเจิงฟางคล้ายจะถอนหายใจด้วยความโล่งอก แล้วพูดออกมาด้วยความชื่นชมเล็กน้อย "ดีจริงๆ เลย ยังมีชนเผ่าเถียนลั่วหลงเหลืออยู่ด้วย เป็นเพราะพระเจ้าคู้มครองแท้ๆ"

โอโมชินกระตุกมุมปากจนดูไม่เหมือนรอยยิ้ม ก่อนตอบกลับไปว่า "คุณลุงครับ ผมต้องกลับแล้ว วันนี้รบกวนคุณลุงแล้วนะครับ"

"อย่าพูดแบบนั้นเลย วันนี้ต้องขอบใจนายมากนะ" เจียงเจิงฟางไม่คิดจะปล่อยชนเผ่าเถียนลั่วหายากคนนี้ไป เขาเอ่ยปากถามต่อด้วยรอยยิ้มอบอุ่น "นายอายุเท่าไรแล้ว ประมาณสิบสี่สิบห้าแล้วละมัง"

"ปีนี้สิบห้าครับ ผมเพิ่งสอบเสร็จ" โอโมชินยอมตอบกลับแต่โดยดี ตอนนี้ท่าทางของเขาดูเหมือนเด็ก ม.ต้น ธรรมดาคนหนึ่ง

เจียงเจิงฟางมองใบหน้าเฉลียวฉลาดของเด็กหนุ่มแล้วไม่ค่อยแน่ใจว่า

* คำว่าโอ (哀) แปลว่าโศกเศร้า ทุกข์ระทม

ท่านบรรพบุรุษสนใจเด็กคนนี้ตรงไหน เขาจึงได้แต่แสดงท่าทีอ่อนโยนออกไป "ลุงแท้เจียง ชื่อเจียงเจิงฟาง เจิงที่มาจากคำว่าสัญญา และฟางที่มาจากคำว่าผู้สร้าง เป็นเจ้าหน้าที่กองงานบุคคลกรมตำรวจนครบาล"

เจียงเจิงฟางหยิบนามบัตรใบหนึ่งยื่นออกไป ไอโมชินลึงเลเล็กน้อยก่อนจะเอื้อมมือไปรับ เจียงเจิงฟางจึงใช้โอกาสนี้ถามต่อ "นายมีโทรศัพท์มือถือหรือเปล่า ลุงขอเบอร์หน่อยได้มั้ย"

ไอโมชินเอียงศีรษะพร้อมพูดออกมาอย่างจริงจังว่า "แม่บอกว่าอย่าให้เบอร์โทรศัพท์คนแปลกหน้า"

เจียงเจิงฟางยิ้มขึ้นกล่าว "ไม่ถือว่าเป็นคนแปลกหน้าแล้วมั้ง พวกเราเพิ่งจะร่วมเป็นร่วมตายกันมานะ"

ไอโมชินลึงเลอยู่สักพัก สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจว่าการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสกุลเจียงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้ายอะไร ดังนั้นเขาจึงหยิบโทรศัพท์ออกมา กดเบอร์ที่อยู่บนนามบัตรของเจียงเจิงฟางแล้วโทรออก เจียงเจิงฟางเลยหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาบันทึกเบอร์นั้นเอาไว้ด้วยรอยยิ้ม

"ชื่อของนาย...เขียนยังไงนะ" เจียงเจิงฟางคิดถึงชื่อที่ไอโมชินเพิ่งบอกมาเมื่อกี้ แล้วเพิ่งคิดว่าปกติคงไม่มีใครตั้งชื่อที่ฟังดูเกี่ยวกับความทุกข์ระทมแสนสาหัสให้เด็กคนหนึ่งหรอก

ไอโมชินยกยิ้มอย่างใจเย็นแล้วพูดออกมา "โมชินที่แปลว่าจิตใจอันเป็นมิตรครับ"

เจียงเจิงฟางชะงักไปเล็กน้อยแล้วยกยิ้มขึ้นมา "ดี ชื่อดี ลุงจะจำเอาไว้"

"ถ้าอย่างนั้นผมกลับบ้านแล้วนะครับ แล้วเจอกันใหม่ครับคุณลุง" ไอโมชินโบกมือให้เจียงเจิงฟางแล้วหมุนตัวเดินจากไป

"ไม่ต้องรีบร้อน เดี่ยวลุงไปส่งที่บ้านก็ได้" เจียงเจิงฟางเก็บโทรศัพท์มือถือแล้วรีบตามไป

"ไม่ต้องหรอกครับ แม่บอกว่าอย่าขึ้นรถคนแปลกหน้าง่าย ๆ" ไอโมชินหันมายิ้มให้เจียงเจิงฟางโดยที่เท้าของเขาก็เดินต่อไปไม่หยุด

เจียงเจิงฟางรู้สึกจนปัญญา แต่คงไม่ตืนักถ้าจะเร่งรัดอีกฝ่ายตั้งแต่เริ่ม

เขาเลยได้แต่มองเงาร่างของเด็กหนุ่มค่อยๆ ไกลออกไปพลางพึมพำกับตัวเอง
"อายุสิบห้านั่นหรือ...ยังเด็กไปหน่อยแฮะ"

เจียงเจิงฟางเกาหัวแกรกๆ แล้วคิดขึ้นมาได้ว่าบัณฑิตยังมีวิญญาณร้าย
ที่เขาต้องจัดการอีก เลยได้แต่เดินกลับไปหอพาร์ตเมนต์แห่งนั้น แล้วจัดการ
เรื่องต่อจากนี้ให้เสร็จเรียบร้อย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3bLd5bv>